

Joseph Ratzinger az okkultizmusról

Az interjút Ignazio Artizzu tette közzé az *Una Voce Grida* folyóirat 1999. március 9-i számában. Ratzinger bíboros akkor a Hittani Kongregáció prefektusaként szolgált. Itt az interjú rövidített változatát közöljük. Az emeritus pápa válaszai az elmúlt évek során semmit sem vesztek aktualitásukból! Az írás nyomtatott formában megjelent *Megújulás a Szentlélekben* című kiadványunk legutóbbi számaiban.

A mágia, mint az isteni dolgok paródiája

Bíboros úr, mi a mágia?

A mágia azt jelenti, hogy egyértelműen titokzatos erők felhasználásával akarjuk uralni a fizikai és pszichológiai valóságot. Vagyis arra törekszünk, hogy a természetfeletti erőket saját hasznunkra fordítsuk. Aki mágiával él, kilép a racionalitás és a tudományosan igazolható fizikai erők mezejéről. Annak módját keresi – és esetenként meg is találja, hogy ismeretlen erők segítségével irányíthassa a valóságot. Ez sok esetben trükk csupán, azonban arra is láthatunk példát, hogy az észszerűséget felülmúló eszközökkel bizonyos módon uralni tudjuk a valóságot.

Az Ó- és az Újszövetség egyaránt határozottan elítéli a mágia gyakorlását, valamint az okkultizmus minden formáját. Teológiai szempontból mit mondana erről nekünk?

Ahhoz, hogy jobban megértsük, miért elítélendő a babona, a mágia és az okkultizmus, először is nézzük meg azok mélyebb eredetét. Úgy gondolom, két összetevőről beszélhetünk itt: az ember, aki Isten képére teremtett, szomjazik az isteni dolgokra. Nem érheti be azzal, ami véges, ami tapasztalatokkal igazolható, hanem mindig vágyik arra, hogy kiterjessze létezése távlatait, hogy belépjen az isteni dimenziókba, kilépjen a pusztán fizikai valóságból, és egy mélyebb valósággal kerüljön kapcsolatba. Az embernek, Isten képmásának ez a veleszületett vágya eltorzulhat, mivel úgy tűnik, nem könnyű ténylegesen Isten keresésére indulnunk, felemelkednünk, és engednünk, hogy az isteni szeretet felemeljen, s így igazán találkozassunk a személyes Istennel, aki megalkotott és szeret bennünket.

Így az emberi életben gyakran előforduló dolog történik: könnyebb ugyanis múlandó kalandokba bocsátkozni, mint mély szeretetet, valós dolgokat átélni. S ahogy emberi életünkben a hűség, igaz szeretet, amely lényünk mélyéről fakad, egész másfajta elköteleződést igényel az egyszerű kalandoknál, éppen úgy a spirituális valóság is mély elkötelezettséget, hűséget és belső fegyelmet igényel, valamint elegendő alázatot ahhoz, hogy életünket Isten követésére szenteljük. Az ember így tehát könnyebb utakat kezd keresni, lényé legmélyének azonnali élményeket szeretne adni.

Kijelenthetjük, hogy itt beigazolódni látszik az Egyház egyik alapvető tanítása, mely szerint az emberben megtalálható egyrészt az Isten által teremtett természet, másrészt pedig az ellentétes hajlam is: az összezavarodás és az eredendő bűn, melyek eltávolítják eredetétől, karikatúrává változtatva veleszületett vágyát arra, hogy Istent szeresse, és egységre lépjen vele. Ez az utóbbi tendencia tehát arra ösztönzi, hogy könnyebb utakat, azonnali kapcsolatot keressen, legfőképpen pedig valamilyen módot találjon arra, hogy ne kelljen alávetnie magát Isten szeretetének és hatalmának. Így, létének ezt a vélt lehetőségét kihasználva, uralkodni kezd a valóságon. Ez pedig, úgy gondolom, létünk legmélyebb kapcsolatának mélységes felforgatása és eltorzítása: ahelyett, hogy Istent imádnánk és alávetnénk magunkat neki, arra törekszünk, hogy mindenféle okkult erők segítségével a valóság felett uralkodjunk, s önmagunkat érezzük a tényleges úrnak.

Ezzel az irányultsággal találkozunk a Teremtés Könyvének harmadik fejezetében is: én magam válok istenné, isteni hatalmat szerzek magamnak, és nem vetem alá magam a valóságnak. „*A kígyó erre azt mondta az asszonynak: »Dehogyan is haltok meg! Csak tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen arról esztek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok a jót és a rosszat!« Mivel az asszony látta, hogy a fa evésre jó, szemre szép és tekintetre gyönyörű, vett a gyümölcséből, evett, adott a férjének is, és ő is evett.⁷ Erre megnyílt mindkettőjük szeme. Amikor észrevették, hogy mezítelenek, fügefaleveleket fűztek egybe, és kötényeket készítettek maguknak.*” (Ter 3,4-7)

Szent Pál Ciprusban nyilvánosan „az ördög fiának” nevezi Elimászt, a mágust. Ezek szerint biztosan kijelenthetjük, hogy a mágia és az okkultizmus mögött mindig a gonoszlélek áll?

Igen. Azt mondanám, az okkultizmus és a mágia teljes világa nem létezhetne a gonoszlélek nélkül, aki a teremtés eltorzulását gerjeszti. Belép a képbe egy olyan összetevő, amely túlhalad az ész valóságain, és a józan ésszel egyesült tudományok által megismerhető valóságokon. Ez a valami látszólag isteni, vagyis olyan erőket mozgat meg, amelyek akár sikereket is

eredményezhetnek; olyan tapasztalatokat, amelyek természetfelettinek, sőt, gyakran isteninek tűnnek. Azonban ezek csupán az isteni dolgok paródiáját jelentik. Erők ezek, de a bukás erői, amelyek tulajdonképpen gúnyt űznek Istenből.

Ez a gyökere annak, hogy az Egyház olyan határozottan elítéli a mágiát és az okkultizmust?

Igen. Ez már az Ószövetségben elkezdődik: gondoljunk csak Sámuel és Saul konfliktusára. Ez igen jellemző a kinyilatkoztatott Isten vallására: nem él olyan gyakorlatokkal, amelyek ennek a földnek a vallásaira jellemzőek (tehát pogányak), mert azok eltorzítják az Isten és ember közötti kapcsolatot. A pogány praktikák elítélése a kinyilatkoztatás egész történetében jelen van, az Újszövetségben pedig elnyeri végső világos megfogalmazását. Azonban – és ez fontos – nem egyfajta pozitivizmusról van itt szó, amely kizárni igyekszik valamit a lét vagy a lehetőség szerinti tapasztalatok gazdagságából, hanem Isten igazságáról, amely szembeszegül az alapvető hazugsággal.

A Szentírásban az ördög neve, „a hazugság atyja”, új értelmet nyer, ha mindezt figyelembe vesszük, ugyanis itt a maga totális vegytisztaságában szembesülünk a hazugsággal.

Milyen formában?

Az ember a világ urává teszi magát azzal, hogy kihasználja az Istennek mutatkozó dolgokat, vagyis arra használja fel a hatalmat, hogy önmagában uralkodjon a világ felett, ezzel pedig radikális hazugságba ringatja magát. E hazugság első látásra nagyobb hatalomnak, nagyobb tapasztalatnak, lenyűgöző dolognak tűnik: „Én vagyok az Isten.” A hazugság azonban végső soron mindig romboló erő. Hazugságban élni annyit jelent, mint a valóság ellenében élni, vagyis önmagunkat rombolni. Ebben az értelemben a szóban forgó tiltásnak két oldala van. Egyrésztől egyszerűen azért kell kerülnünk az okkult gyakorlatokat és a mágiát, mert azok eltorzítják a valóságot, a legmélyebb értelemben véve hazugságok.

Emellett az ontológiai szempont mellett pedig ott van egy másik, erkölcsi szempont is, miszerint ezek az igazsággal szembenálló erők pusztítóak: lényének szívéből kiindulva pusztítják el az embert.

A hazugság fiai

Milyen veszélyeknek teszi ki magát az, aki mágiával és okkultizmussal foglalkozik?

Induljunk ki újra a fenomenológiai [a dolgok külső megfigyelésén alapuló] szempontból. A mágia és az okkultizmus csapdája abban áll, hogy ígéretes dolgokkal kecsegtet: hatalommal, örömmel, boldogsággal. Azonban az ember egyszer csak olyan démoni hálóban találja magát, amely rövidesen erősebb lesz, mint ő maga. Többé már nem az ő kezében van az irányítás.

Tegyük fel, hogy valaki belép egy szektába vagy egy mágiával foglalkozó társaságba. Rabszolgává válik, de nem csupán a csoport rabszolgájává, ami már önmagában is igen súlyos lenne, mivel ezek a szekták képesek teljesen elidegeníteni az embert. Az illető azonban ezen felül a csoport mögött álló, ténylegesen démoni erőknek is rabszolgájává válik. Ezzel pedig egyre mélyebbre jut az önrombolásban, amely még a kábítószereknél is rosszabb.

Honnan származik ez a szomjúság az okkult iránt?

Úgy tűnik számomra, hogy az istenire irányuló hajlam összezavarodásából és egy olyan útvesztésből, amely magába zárja az embert.

Az okkultisták sohasem jelentik ki nyíltan, hogy a démonokkal működnek együtt. Sőt, szinte mindnyájan állítják, hogy ők hívők, és jót tesznek. Szentképeket, feszületeket használnak...

Igen. A mélységben meghúzódó hazugság később nyilvánvaló hazugságokban nyer konkrét formát. A mágus – a maga személyes irányultságában – eljutott a hazugsághoz. Ezután természetessé válik, hogy minden lehetséges módon igyekszik kifejezni és működtetni ezt a hazugságot. A mágia és az okkultizmus világának egyik alapvető eleme természetesen a szinkretizmus, amely felhasználja a vallásokat, különösen is a kereszténység egyes elemeit, eltorzítva azokat vagy azért, hogy vonzó és hihető legyen az emberek számára, vagy azért, mert azt reméli, hogy felhasználhatja a krisztusi valóság rejtett erőit. Ezt láthatjuk az Apostolok Cselekedeteiben, amikor Simon mágus meg akarja vásárolni az apostolok erejét. „Amikor Simon látta, hogy az apostolok kézrátétellel megadják a Szentlelket, pénzt kínált nekik, és azt mondta: »Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, megkapja a Szentlelket!« Péter azonban így szólt hozzá: »Vesszen a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy Isten ajándékát pénzért lehet megszerezni! Sem részed nincs ebben, sem jussod nincs hozzá, mert a szíved nem igaz Isten előtt. Térj meg tehát ebből a gonoszságból, s kérd Istent, hogy szívednek ez a gondolata bocsánatot nyerjen! Mert azt látom, hogy a keserűség epéjében és a gonoszság kötelékében vagy.» (ApCsel 8,18–23)

Vagy-vagy!

Állítólag léteznek a mágiának és a jóslásnak ártalmatlan formái is, például a tenyérvjóslás, a kártyavetés és a horoszkóp. Vannak, aki gúnyolódnak az új Katekizmuson, amely elítélte ezeket. Van valamiféle súlyossági skála, vagy pedig mondhatjuk, hogy ezek mind egyívásúak, ezért hát mind súlyosak?

Talán léteznek a mágiának enyhébb verziói is, ám azok ugyanúgy elfogadhatatlanok, mivel megnyitják az ajtót az okkult számára. Ha valaki ezek útján halad, fennáll a veszély, hogy nagyobb csapdába esik. (...) Kétségtelenül van valamiféle különbségtétel, de nem feledkezhetünk meg róla, hogy az egyik lépcsőfokra könnyen következik a másik, mivel a talaj ingoványos.

Mit mondana azoknak, akik templomba járnak, de az okkultizmussal is élnek, vagy netán ők maguk gyakorolják, azt gondolva, hogy a kettő megfér egymással?

Azt javasolnám nekik, hogy kezdjék el jobban megérteni a hitet, és mélyüljenek el a kereszténységben; így megérthetik, hogy ez a két dolog teljesen különbözik. Az Úr Igéjét hallgatva, az Úrral kéz a kézben Krisztus szeretete vezet minket; részévé válunk az Egyház nagy közösségének, és az Egyházzal együtt Krisztus útján járunk. Egész más történik akkor, ha az okkultizmus súlyos valóságába lépünk be. A két magatartásforma már a kezdetekkor mélységesen eltér egymástól. E különbség megértése az ember alapvető döntése, a hit útjának kezdeti lépése.

Gondoljunk csak a keresztség szertartására! Itt egyrésztől igent mondunk az Úrra és az ő törvényére, másrésztől nemet mondunk a Sátánra. Régebben az volt a szokás, hogy az Úrnak tett igent kelet felé, az ördög csábításaira mondott nemet pedig nyugat felé fordulva mondták ki. E szertartás, mely olyan korszakban született, amelyben, napjainkhoz hasonlóan, az Egyházat számos okkult gyakorlat vette körül és támadta, nyilvánvalóvá teszi, milyen összeegyeztethetetlen különbség van a kettő között. Az Úr útjára mondott igen feltételezi, hogy a mágia gyakorlására nemet mondjunk. E kettős döntést nagyon konkrét, realista módon kell megújítanunk. Ha igent mondunk Krisztusnak, az Úr szavaival élve, nem szolgálhatunk „két úrnak”; ha igent mondunk Krisztunak, ezzel egyidejűleg nem mondhatunk igent ezeknek a rejtett erőknak, hanem azt kell mondanunk: „Nem, én nem fogadom el az ördög csábítását”. S talán fontos lenne megértenünk azt is, hogy amikor Húsvétkor megújítjuk keresztségét

fogadásunkat, az nem valami idejétmúlt szertartás, hanem mostani életünk fontos döntése, konkrét és realista cselekedet.

Törjük szét a láncokat!

Ha valaki az életét a mágiának adja, van olyan pont, ahonnan már nincs visszaút?

Erre nehéz válaszolni. Ha valaki abba került bele, amit az Úr „a Szentlélek elleni bűnnek” nevez, vagyis szembeszáll Istennel és káromolja Isten Szentlelkét, eltorzítva saját lelkét és megnyitva azt a démon előtt – talán ebben áll az, amit az Úr visszafordíthatatlan folyamatnak nevez. Mi azonban nem ítéelhetjük meg ezt. Mindig hinnünk kell abban, hogy van remény a megtérésre. Természetesen, ha valaki erre az útra lépett, szüksége lesz a radikális megtérésre, az pedig mindig egyre nehezebb lesz számára, és egyedül a Szentlélek segítségével történhet meg, az Egyházon keresztül, amely segíteni igyekszik rajta, hogy visszatérhessen Istenhez. Tehát sohasem veszíthetjük el a reményünket, és mindent meg kell tennünk, hogy kiesdjük Isten bocsánatát, és hogy megvilágosodnak ezek az emberek, hogy nyitottá válnak a mélységes megtérésre. Azután szükség van a démon kiűzésére is. E szertartás fontosságát egy ideje nem értik a keresztények, mostanság azonban nagyon konkrét jelentést és értelmet kap. Arról van ugyanis szó, hogy megszabadítjuk az embereket a démontól, amely – a mágiával és az okkultizmussal való kapcsolat okán – valóban birtokba vette őket.

Tehát szükség van még exorcizmusokra, ördögűzésekre?

Természetesen.

Az emberek néha megértik ezt, de arra panaszkodnak, hogy az Egyház kevés információt szolgáltat róla. Hogyan lehetne jobban informálni a témában járatlanokat?

Meg kell találnunk az apostolkodás új formáit. Meglehetősen új jelenség az okkultizmus terjedése annak jelenlegi formáiban. Tíz évvel ezelőtt még tudomásunk se nagyon volt róla. Valószínűleg nem voltunk fölkészülve erre a támadásra, és nem készítettük fel rá a híveket megfelelően. Úgy gondolom, rövid megfogalmazásban kellene eljuttatnunk a hívekhez az információt, érthetően rámutatva a lényegre. Az erről szóló tanítást be kell építenünk a felnőtt katekézisbe és minden keresztények felnőttkori továbbképzésébe.

A szabadságot hozó Evangélium

Hadd említsek néhány adatot. Olaszországban évente tíz millióan vesznek igénybe telefonos horoszkópot. Ugyancsak Olaszországban legalább százezer mágus van, de kevesebb, mint harmincnyolcezer katolikus pap. Mit jelenthet ez?

Ez annak a jele, hogy fenyeget bennünket a mélyreható elpogányosodás veszélye. Ez pogányság, és az ember vallásos rendeltetésének eltorzulása. Ebben a mesterséges vallásosságban, amelyben az ember csak kihasználni igyekszik a természetfeletti erőket, az evangelizációs törekvések komoly kihívással találkoznak. Az elpogányosodással szemben Isten szabadító valóságát kell hirdetnünk. A pogány gyakorlatok azzal kecsegtetnek, hogy szabadságot adnak az embernek. Hatalmat, kielégülést kínálnak, és azt ígérik, hogy képesek leszünk élni a lét minden lehetőségével. Valójában azonban rettenetes rabszolgaságba taszítanak, és megfosztanak emberségünkötől. A kereszténység előtti vallásokból is tudjuk ezt, amelyek a félelem világát hozták létre. *A kereszténység örömhíre azonban, mai szóval élve, nem politikai szabadságot hozott, hanem a démonoktól való félelem alóli felszabadulást.* Egyetlen Isten van, aki mindennél nagyobb: a világot valójában ez az örömhír szabadította fel. A világ egyes részein, ahova a kereszténység nem jutott el, napjainkban is láthatjuk, ahogy a démonoktól és a mágusoktól való félelem rettegésben tartja és megbénítja az embereket. Semerre se tudnak mozdulni, mert minden lépésükkel valamely démon karmai közé kerülhetnek. Ezért hát hirdetnünk kell az Örömhír megszabadító erejét, miszerint egyetlen Isten van, aki Szeretet; aki szeret minket, és hatalma van arra, hogy elvezessen bennünket az igazi szabadságra, aki legyőzhetetlen erővel szabadít fel bennünket a rabszolgaságból. Láthatjuk azonban, hogy ez sajnos már nincs jelen az emberek gondolkodásmódjában. Sokan csak annyit látnak a vallásból, hogy az egy fáradtságos út, Isten távol van, alig tapasztalunk belőle valamit; és gyors megtapasztalásokra, azonnali kielégülésre vágnak – így pedig rabságba esnek. Most, a pogányság mélyreható kísértésének idején, úgy gondolom, igen fontos hirdetnünk az Evangéliumot annak egyszerűségében s nagyságában, mint az igazi s egyedüli megszabadulás útját.

A mediterrán országokra jellemző hagyományos, népi mágia még ma is nagyon jellemző az olasz régiókban. Ártalmatlan gyakorlatok ezek, vagy minden esetben javarészt az ördög tevékenykedik bennük?

A kereszténység hajnalán is jelen voltak még az emberek körében bizonyos mágikus elemek, amelyek a terjedő hitnek köszönhetően visszaszorultak, azonban továbbra is megmaradt annak veszélye, hogy a mágia teret nyer. Veszélyes és elfogadhatatlan jelenlét volt ez, amelyet azonban a többség hitbeli élete uralma alatt tartott. Most azonban láthatjuk, hogy ezek az ártalmatlannak látszó kis „maradványok” valójában egyáltalán nem ártalmatlanok, és az okkultizmus újabb rohamát okozhatják a világban.

Mérhető a helyzet súlyossága azzal, hogy az okkultizmust gyakorló személy kér-e pénzt szolgáltatásaiért?

Ez már akkor eldőlt, amikor a varázslás útját választotta. Ha erkölcsileg igaz munkát végezne, akkor kérhetné még azt is, hogy kapjon javadalmazást. Mivel azonban mestersége már önmagában hazugságot és a valóság eltorzítását feltételezi, a pénz csak tovább súlyosbítja az alapvető hazugságot. Ebben az értelemben a mágiára és az „erőkre” épülő kereskedelemben még mélyebb torzulás mutatkozik meg. A lelki dolgokat nem lehet megfizetni, s a valódi spirituális tapasztalatot, amelyben Krisztus részesít minket, csakis megtéréssel, lelki „kivonulással” érhetjük el. Ezért segítenünk kell azoknak, akik az okkultizmus hálójába estek, hogy a megtérés által újra életre leljenek, közösséget ajánlva nekik, a hit felé kísérve őket, és segítve nekik abban, hogy az igazság követésére szegődjenek – azon túl, hogy szükség esetén természetesen püspökük által kijelölt személy révén exorcizmushoz juttatjuk őket. (...)

Elfogadhatónak tartja azt, hogy egyes katolikus templomokban és vallási közösségekben papok transzcendentális meditációt és jógát tanítanak?

Nagyon veszélyesnek tartom ezt, mivel így az efféle gyakorlatokat már eleve valami vallásos dologként kínálják fel.

Össze lehet kötni a mantrázást a keresztény imádsággal?

A mantra nem Istenhez, hanem bálványoknak mondható istenségekhez intézett imádság.

Miért értékelődött le ennyire Krisztus és az Egyház?

Ez a kérdés nagyon messzire vezet, és a világ jelenlegi helyzetével áll kapcsolatban. A ma tapasztalható magatartásformának számos gyökere van, s ezek egy egész korszak alatt fejlődtek ki, még ha ma is mutatkoznak csak meg a maguk teljes erejével. Nekem úgy tűnik, végső soron ez a Teremtés könyvének harmadik részére vezethető vissza: az ember gőgjére, amely önmagát szándékozik Istenné tenni, és nem hajlandó alávetni magát Neki. E mögött az áll, hogy az ember a saját kezébe akarja venni Istent, nem pedig önmagát helyezni az Ő kezébe.

A hit, amelyet szeretni, s nem elárulni kell

Hans Urs von Balthasar szerint a transzcendentális meditáció meghamisítja a keresztény hitet. Egyetért ön ezzel a kijelentéssel?

Igen. Mivel a transzcendens [világfeletti, világon túli] Isten, aki meghívott és szeret engem, a lét egy transzcendentális dimenziójává silányul. Úgy gondolom, szükséges különbséget tennünk a Transzcendens Isten és a transzcendentalitás között. Míg a Transzcendens Isten az a Személy, aki megalkotott engem, a transzcendentalitás a lét egy dimenzióját jelenti, s magában foglalja az identitás egyfajta filozófiáját. A transzcendentális meditáció végső célját tekintve arra törekszik, hogy az ember elmélyedjen saját magában, s így pont ellentéte a kereszténység céljának. Krisztus azonosult velünk, és ezzel saját Testébe kapcsolt minket; ez azonban másfajta azonosulás, a szeretet műve, amelyben a személyes önazonosságunk mindvégig megmarad. A transzcendentális meditáció ellenben abban áll, hogy elmerülünk, feloldódunk” a legfőbb létező identitásában.

Spirituális szempontból mi az ára az efféle gyakorlatoknak?

A hit elvesztése, az Isten-ember kapcsolat eltorzulása, az ember lényének céltévesztése, mígnem az ember végül a hazugsággal jegyzi el magát.

A nem keresztény vallások iránti tiszteletnek hogyan kell konkrét módon megvalósulnia úgy, hogy közben szilárdak maradjunk a keresztény hittől elválaszthatatlan értékek iránti tiszteletben is?

Tisztelet elsősorban az embereknek jár. Ahogy Szent Ágoston mondta, a bűnöst kell szeretnünk, nem a bűnt. Azokban, akik efféle tévedésekbe estek, meg kell látnunk az Isten által teremtett és

meghívott személyt, aki tulajdonképpen, bizonyos értelemben véve az isteni igazságra szeretne eljutni, hogy beteljesüljön a felemelkedésre való vágya. Ezen kívül tisztelnünk kell azokat az elemeket, amelyeket igazak bennük, de jól megkülönböztetve a káros dolgokat, amelyek nemcsak a keresztény hittal, hanem magának az embernek igazságával is szemben állnak.

A New Age számos ágazata között ott vannak az úgynevezett alternatív gyógymódok, amelyekben fontos helyen áll a pranoterápia, az „energia átadás”. Bizonyos emberek azt állítják, hogy kezükben olyan energia van, amely képes meggyógyítani a betegeket, ezt pedig összekeverik a gyógyítás karizmájával...

A gyógyítás karizmája először is teljességgel nélkülöz minden mágiát, és az imádság lelkiületében mutatkozik meg. Az Úr és küldöttei, az apostolok által végbevitt gyógyítások az imádságból forrasznak. Nem használnak más szellemi erőket, amelyek idegenek a hit és az értelem számára. A karizmák, ellentétben azokkal az erőkkel és energiákkal, amelyekkel ezek az emberek dicsekszenek, Isten igazsága és hatalma alatt állnak, bármiféle más elem felhasználása nélkül. A többi forma valamiféle szörnyű földalatti világ kifejeződési formája, amely – bár sokáig inkább rejtett volt – napjainkban a pogányság új térhódításával újra felszínre bukkan.

Látnokok vagy spiritiszták?

A világ mostanában tele van látnokokkal, akik azt állítják, hogy Istentől és a Szűzanyától kaptak kinyilatkoztatásokat. Számos könyv születik látszólag jó, a keresztény hittal és az Egyház tanításával összeegyeztethető üzenetekkel. Ám ezek mögött gyakran valamiféle médiumok általi technika áll, például az „automatikus írás” vagy a spiritizmus más formái. Hogyan viszonyuljon ezekhez a jelenségekhez a keresztény ember?

Úgy gondolom, a különféle üzeneteknek ez az áradása éppen azt jelzi, amire utaltunk, vagyis annak a vágyát, hogy az ember közvetlen istentapasztalatot ragadjon magához, ne maradjon a hit józanságában, hanem közelebből érinthesse Isten valóságát. A leglényegesebb, hogy az Úrra bízzuk magunkat, aki Igéjében kinyilatkoztatta nekünk önmagát, és jelen van Egyházában és a szentségekben, és hogy ezen az úton haladjunk, amely talán fáradtságosabb ugyan, végül azonban mégis valóságosabb és gyümölcsözőbb, mivel sokkal igazabb is. Alapvető magatartásunknak abban kell állnia, hogy hitünket valóban az Egyház életébe illesztve éljük

meg, és meggyőződünk arról, hogy – *Keresztes Szent János* szavai szerint – Isten Fiában mindent nekünk adott, mivel Jézus az Ő Igéje, s hozzátenni semmit sem lehet: Isten nem adhat nekünk többet, mint saját Fiát. Valóban a Fiú kezébe kell helyeznünk magunkat, és az Egyház életét kell élnünk; ez az élet pedig végtelenül gazdag, mert az Urat szentek veszik körül, kezdve a Szűzanyával. Mindnyájunk számára elérhető ennek megtapasztalása. Ha Istenben hiszek, nem járok egyedül, hanem a szenteknek és minden idők híveinek sokasága kísér utamon, így pedig minden választ is megkapok, mert az Egyház él, és élő hangon hirdeti az Úr Igéjét, amely számomra és korunk számára élő Szó. Ha pedig ezt a valóságot meggyőződéssel és örömmel éljük át, nem purista értelemben, hanem a benne lévő összes gazdagsággal és szépséggel, annak semmi másra nincs szüksége, és önmaga is képes lesz megítélni, mi válik a javára, s így nem kell az efféle jelenségektől függenie.

Ha a jelenések és üzenetek mögött az automatikus írás vagy más, médiumok által módszerek állnak – napjainkban számos „üzenetet” tartalmazó könyv terjed a világban –, bizonyossággal hihetjük, hogy elvetendő jelenséggel állunk szemben?

Olyan médiumok általi jelenségekről van szó, amelyeknek nincs közük a keresztény misztikához.